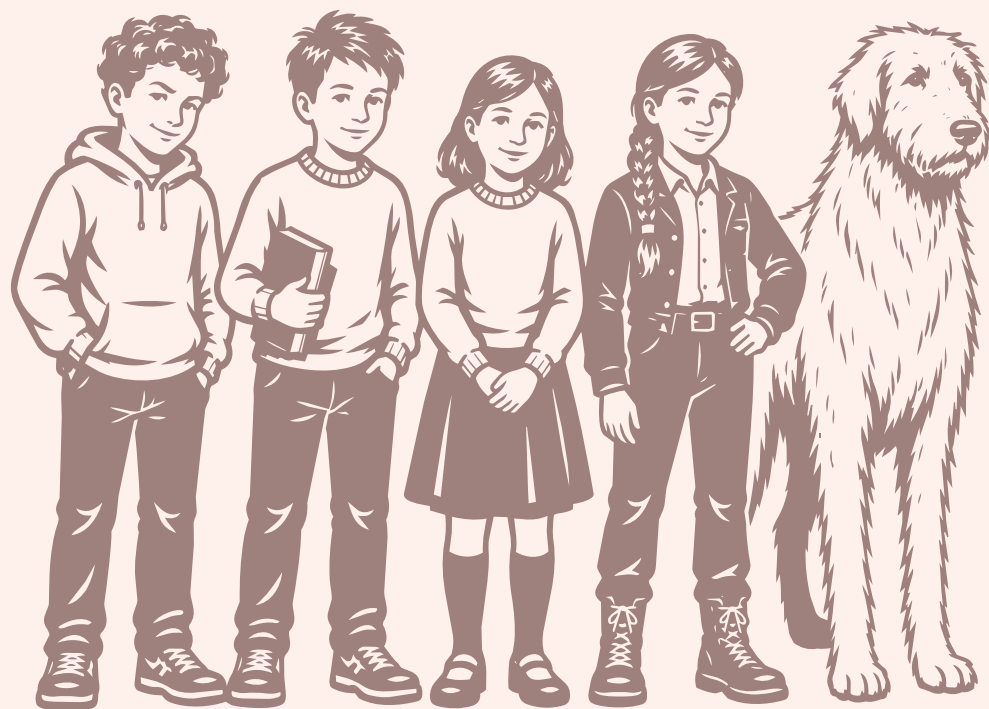




Hledání pokladu



Markéta Hejkalová

*pohádková adaptace
pověsti O Bělohradu*

Hledání pokladu

„Dnes si povíme pověst o Bělohradu. Patřil mocnému a statečnému panu Branislavovi, který měl dvě dcery. Hodnou a poslušnou Svatavu a vzpurnou Jelenu, která uměla jezdit na koni a lovit zvěř líp než všichni rytíři v okolí. Stál tam, kde je dnes Bělohradská ulice. Hrad je zbořený, ale zůstaly po něm rozlehlé sklepy a v nich je prý schovaný poklad.“

Paní učitelka vyprávěla pověst, ale Zrzoun ji přestal poslouchat, jakmile slyšel o pokladu. Ten musím najít, pomyslel si, začal v hlavě sprádat plán a už se nedozvěděl, že jeden drzý rytíř chtěl Jelenu strhnout z koně a násilím obejmout, ona ho v sebeobraně zapíchla mečem a rytířův otec pak hrad vyplenil a srovnal se zemí. Právě to by Zrzouna zajímat mělo. Byl tak neposlušný a drzý, že měl přezdívkou Drzoun. Hezky se to rýmovalo: Zrzoun Drzoun. Ale když mohl dělat věci po svém, byl taky podnikavý a šikovný. Hned svolal svoje kamarády: jednoho kluka Ctibora a dvě holky, Lenku a Svatku.

„Budeme hledat poklad,“ oznámil jim.

Ctibor byl chytrý a jako jeden z mála už uměl jíst příborem, proto se mu říkalo Ctibor Příbor. Jeho maminka pracovala v muzeu a Ctibor dostal od Zrzouna úkol: zjistit, kde přesně stál hrad Bělohrad, aby je na to místo mohl dovést. Svatka byla hodná, hezká a milá. Když se usmála, jako by vyšlo sluníčko a všechno pozlatilo, proto se jí říkalo Svatka Zlatka. Svatka žádný úkol nedostala, všichni věděli, že s sebou vezme dobrou náladu. Lenka se ničeho nebála. Měla tátu myslivce a často s ním chodila po lese dohlížet, jestli je všechno v pořádku a jestli jelenům a dalším zvířatům nic nechybí. Proto se jí říkalo Lenka Jelenka. Lenka dostala za úkol vzít s sebou psa, aby je při pátrání v podzemí chránil a pomáhal jim.

„Jen jestli se tam vejde,“ vypískla Svatka, když Lenčina psa vlkodava uviděla. Měl hrozné jméno a byl veliký, takový psí obr, ale byl to skoro nejhodnější pes na světě.

„Když tak se trochu skrčí,“ mávl rukou vůdce výpravy Zrzoun Drzoun. Sám sobě dal za úkol přinést motyku, aby měli poklad čím vykopat.

Děti vyrazily po Žižkově ulici a kousek za knihovnou odbočily k mostu přes Sázavu. „Zapomněli jsme vzít tašku!“ vzpomněl si Ctibor Příbor a chtěl se hned pro nějakou rozběhnout, i když nevěděl kam.

„Budeme si muset poradit bez ní. Nemáme čas,“ zavelel Zrzoun Drzoun. „Kam teď?“ zeptal se Ctibora.

Ten se podíval do plánu, který mu maminka nakreslila.

„Přes most a pak doprava.“

Za mostem se vydali podél řeky směrem ke skleněnému paláci a kostelu svaté Kateřiny.

„Tady to je,“ řekl Ctibor, když došli k lavičce, a ukázal na skálu za ní. Kus jí vypadal jinak než zbytek. Trochu připomínal úzké, zato hodně vysoké dveře.

„Tady?“ podívil se Zrzoun. Strčil do kamene, ale nic se nestalo. Poodstoupil, rozběhl se a ze všech sil do těch kamenných dveří-nedveří kopl. A zaskučel bolestí.

Pes vlkodav chtěl taky pomoci. Napřed na kámen zaštěkal, pak zavrčel, ale nic se nestalo, skalní dveře se ho nelekly.

„Možná musíme znát heslo,“ napadlo Ctibora.

„Abraka,“ zkusil to Zrzoun.

„Dabraka,“ přidala se Lenka. „Abraka dabraka.“

„Bělohrad,“ řekl Ctibor.

„Jelena a Svatava,“ řekla Svatka, protože ona jediná pozorně poslouchala, když

jim paní učitelka pověst vyprávěla. Dotkla se rukou kamene, a světe div se, ten se posunul a pustil děti dovnitř do skály. Otevřela se před nimi dlouhá úzká chodba.

„Neměl by někdo zůstat a hlídat vchod, aby se zase nezabouchl?“ zeptala se Svatka ustrašeně a rozumně, ale nikdo ji neposlouchal.

„Tak tady zůstanu já,“ zavolala za kamarády, než zmizeli ve tmě.

Najednou uslyšela dupání. Že by se někdo vracel? Ale ne, nikoho neviděla. Co to může být? Strašidlo! Polekala se. Na hradech straší často a v jejich sklepeních zrovna tak. Ale nebylo to strašidlo. Ve světle, které sem dopadalo zvenku, zahlédla ježka. Lenka, Zrzoun a Ctibor ho probudili ze zimního spánku. Ale choval se nějak divně. Podupával chvilku dopředu a chvilku zase zpátky, motal se kolem dokola, skoro jako by něco hledal. Nakonec přece jen vyšel ven, na zelený břeh řeky. Svatka Zlatka by se nejradši rozběhla za ním, čekání ji přestávalo bavit.

Tři ostatní zatím šlapali dál. Mlčky. Nikdo nechtěl před kamarády přiznat, že je v něm malá dušička a že by se nejradši vrátil zpátky na světlo jako před chvílí ježek.

„Tady kouká ucho!“ vykřikl najednou Ctibor.

„Já se bojím!“ vypískla Lenka — ale ukázalo se, že Ctibor nemyslel lidské ucho.

Z výklenku ve skalní stěně čouhalo ucho nějaké nádoby. Zrzoun byl největší. Stoupl si na špičky, zatáhl za ucho a vyndal z výklenku hrnec s pokličkou. Podobný, jaký měli doma, ale tenhle byl kameninový a pokrytý prachem. A pořádně těžký.

„Našli jsme poklad,“ zajásal Zrzoun a chtěl poklici odklopit, ale Ctibor ji pevně chytil.

„Poklady se musí odevzdat do muzea. Nesmíme na nic sahat, ať nezničíme historickou hodnotu,“ řekl to, co občas slýchal doma.

„To se nemůžeme ani podívat?“ zeptala se smutně Lenka.

„Až v muzeu. Vezměte poklad každý za jedno ucho a jdeme, za chvíli jsme tam,“ rozkázal Ctibor, jako by se najednou stal velitelem. To se Lence a Zrzounovi nelíbilo, ale už chtěli být venku, tak poslechli a s těžkým hrncem spěchali zpátky.

„Musím si odpočinout,“ zastavila se Lenka, když už se blížili k mostu.

„To je jasný, holky nic nevydrží,“ ušklíbl se Zrzoun.

„Lenka si odpočine a my se zatím podíváme, co je uvnitř,“ navrhla Svatka.

„To nejde...“ protestoval Ctibor, ale Zrzoun ho odstrčil.

„To teda jde, taky to chci vidět.“

Chvilí se kolem těžkého kameninového hrnce strkali a poštuchovali, až do něj někdo kopl a hrnec i s poklicí se po travnatém břehu skutálel do řeky.

Co teď?

„Skočte tam někdo,“ přikázal Ctibor, ale nikdo ho naštěstí neposlechl. Děti věděly, že samy do vody nesmějí. Leda s mámou nebo s tátou, a ti byli daleko. Ani vlkodav se k ničemu neměl. Kdyby do řeky spadla Lenka, hned by pro ni skočil, ale kvůli nějakému ušatému pokladu se mu nechtělo.

Ve vodě se poklička uvolnila a z nádoby se do řeky vykutálela spousta kamínků. Těžší klesly ke dnu, lehčí voda vzala s sebou a možná je odnesla až do moře, protože každá řeka se vlévá do moře, i když někdy až po dlouhém putování.

„A máme po pokladu!“ řekl Zrzoun. Ale vtom si všichni čtyři všimli, že na břehu se něco hýbe. Malá ježatá koule. Druhý ježek, který se v hrnci uvelebil k zimnímu spánku, a teď málem skončil v řece.

Poklad uplaval, ale přesto všechno dobře dopadlo. Horší by bylo, kdyby poklad měli a zůstali s ním zavření pod zemí, ve sklepeních hradu Bělohradu.

Pokladů tam prý je ještě pořád dost a třeba je někdo někdy najde.